

DEBRECZEN.

POLITIKAI ÉS KÖZGAZDÁSZATI HIRLAP.

A debreczeni-vidéki „függetlenségi párt” közlönye

Megjelen hetenkint ötször: hétfőn, kedden, szerdán, csütörtökön és szombaton.

Hirdetési díj:
Helyi hirdetésért 5 kr.
Nagyobb terjedelmű, mint azelőtt több helyi hirdetésnek, alig azelőtt a legkevesebb 10 kr.

Előfizetési árak:
Helyben és postán küldve:
Egy évre 10 ft — kr. Negyed évre 2 ft 50 kr.

ál járt közelebb nagy hazánknak... hozza, hogy a tud s napjait a zt osztja meg.

SZINHAZ.
Közkeletre Bogdy... kálul adatik:

...áll...
...nem...
...áll...
...áll...

...áll...
...áll...
...áll...
...áll...

...áll...
...áll...
...áll...
...áll...

...áll...
...áll...
...áll...
...áll...

...áll...
...áll...
...áll...
...áll...

...áll...
...áll...
...áll...
...áll...

...áll...
...áll...
...áll...
...áll...

...áll...
...áll...
...áll...
...áll...

...áll...
...áll...
...áll...
...áll...

...áll...
...áll...
...áll...
...áll...

...áll...
...áll...
...áll...
...áll...

...áll...
...áll...
...áll...
...áll...

...áll...
...áll...
...áll...
...áll...

...áll...
...áll...
...áll...
...áll...

...áll...
...áll...
...áll...
...áll...

...áll...
...áll...
...áll...
...áll...

...áll...
...áll...
...áll...
...áll...

...áll...
...áll...
...áll...
...áll...

...áll...
...áll...
...áll...
...áll...

...áll...
...áll...
...áll...
...áll...

Eljen
1848. márcz. 15.
emlékei

A haza szíve ismét feldobogott. Három évtized repült már felettünk az enyészett minden elnyelő sárjába...

Három évtized! Három század nyomorát éltük át az alatt. Van okunk unnepelni, hogy — élünk.

A nemzet sirtója a szabadság elvérzett bajnokait. A honfiai s honleányi kegyelet megkoszorúzza sirlapjaikat.

De poraik felett a szent lelkesedés égi öröme szállja meg a kebelt. Mert érezzük, hogy az a dicső eszme, a miért ok sikra szálltak, velök együtt nem temetett a porba...

Az isteni szikrák a legradabb zsarnokok hóhéri pallosa sem oltathja el. Hazánk szabadsága, nemzetünk önállósága és függetlensége voltak ama vezérelvek...

Unnepeljen ma, a kinek ereiben magyar vér pezseg. Hisz talán megvirrad még valaha mi reánk is.

Legyen e nap a polgári egyetértés ünnepe! A mint volt 30 év előtt. Legyen úgy, mint a kkor volt!

Szatmári Károly.

Történelmi csarnok.
Márcz. 15. 30 éves évfordulója emlékére.

A szabadsajtó legelső terméke.
1848. márc. 15.
Mít kíván a magyar nemzet?

- 1. Kívánjuk a sajtó szabadságát, és a cenzúra eltörlését.
2. Felelős miniszteriumot Budapesten.
3. Ezenkinti országgyűlést Pesten.
4. Törvény előtti egyenlőséget polgári és vallási tekintetben.
5. Nemzeti őrsereg.
6. Közös teherviselés.
7. Urhíri viszonyok megszüntetése.
8. Ésküldészek, képviselői egyenlőség alapján.
9. Nemzeti-bank.
10. A katonaság esküdjék meg az alkotmányra, magyar katonáinkat ne vigyék külföldre, a külföldieket vigyék el tőlünk.

Néprege Kossuth Lajosról.
— 1849. —
Zselye székében komolyan ült Kossuth Lajos...

Kis időig aludt így. Midőn fölpillant, ékes arca nő, tiszta feketében öltözve, ül vele szemközt egyszerű faszéken. Szemeiből ismeretlen fény ragyogott...

— Debreczen, márcz. 15. 1849. Az egész város ünnepel. Még a boltok is legnagyobb részben bezárva. A lapok „névnapot” tartanak. Egy levelem jelentek meg. „Márc. 15.”

A nemzet virágai.
— Ifjúság a jövő. —
Magyarország boldog leendő. De nem mi általunk.

Mi elkéztünk. Híjába biztatjuk, híjába vigasztaljuk magunkat, ily vén fiak nem illenek ily fiatal menyasszonyhoz mint a mi hazánk.

Kell jöni egy újabb nemzedéknek, mely nálunk jobb legyen. Az apák bűnét örököltük, kell, hogy sirba vigyük azokat magunkkal, s ne adjuk át többé az unokáknak.

Az ősi visszavonásnak, az ősi testvérgyűlöletnek, az ősi hiúságnak, minden ősi rossznak magva szakad bennünk. Mi leszünk az utósók, kik ha elfogyának, Magyarország új történet kezd és ragyogóbbat.

Lesznek nálunk jobbak és okosabbak, kik nem fognak törekedni egymás feje fölöttépi a babért, de kik a polgáremelést elől meg fognak hajolni. Mi nem leszünk, de lesz Magyarország.

Isten nem vitt be az ígért földébe senkit, a ki husz éven felül volt. Szerenese reád, új nemzedék, ki a husz éven alul vagy, te oda fogsz jutni.

Akkor is áldva légy hazám: hisz boldog hazánknak még halottai is boldogok. 30 év előtt írta, de máis mondatná: Jókai Mór.

Kelet.
Beszéd a magyar menekültekhez.
Viddin, okt. 28. 1849.

Uraim! Szerenésnek érzem magam, hogy Önöket a jó és dicső Zultán üdvözlétől értesíthetem. (Eljen! Eljen!) A nagy lelkű fejedelem követe tegnap következő tudósítással érkezett meg: a zultán el van határozva Oroszország és Ausztria követelését a mi kiadásunk iránt (zugás) egyáltalában meg nem hallgatni. Igen, a mi több, ő hitére esküvék, hogy a tyai oltalmát minden tekintetben kiterjeszti reánk, még akkor is, ha ez által birodalmának teljes bukását idézi elő. (Eljen! Eljen!)

Uraim! Hogy Viddint elhagyjuk, el van határozva. A háboru, mi mindnyáján óhajta várunk, mi szegény hazánkat rablánczaiból fogja kiszabadítani, s mi eddig csak kérésekben forgott, már bizonyossá lön. Csak az időről van szó, mikor törjön ki, ezt is rövid időn tiszta hozza Fuad Effendi, mert ebben áll küldetése Petersburgba.

Testvéreim! Napunk még nem ment le, még világít nekünk egy sugár, szerencsénk eljávsa meg nincs. A magyar emigrációnak jövőben, magas, emelkedő pontot kell Európa politikájának terén elfoglalni. Feladatunk elérni, mi nehez, de annál dicsőbb.

Ne féljete, kedves rokonim, hogy ezental ismét magunkra hagyatva magyigyen. — Kiszabott órámnál tovább mulattam itt. — s sietnem kell.

Kossuth a gyűrűt átadta, és a nő azt balkezének növedékújára tette. — A kocsis előállott. A nő többit nem szolt. Kossuthnak maradási intett. A kocsin eltűnt.

Kossuth rendkívül meg volt hatva. Fölmagasztaltsággal ment feleségéhez. — Ismered, édesem! e nőt, ki szabódon keresztült kiment? — Nem látam senkit. — Nem voltál hát benn? és nem is látad őt? — De igen; itt voltam; több mint egy órája itt vagyok; itt vártam, szemközt az ajtóval, de senki sem be, sem ki nem ment.

Kossuth elalmlédkodott. Elbeszélte feleségének mindeneket. Mindketten csudálkoznak a tüneményen. — Megkérdezik a szobalányt, meg az inast. Senkisen látta a különös nőt. — Különös. Majd a kocsis hoz fölülálgosítást. — A kocsis nagy sokára eljött; s beszélte következőképen. „Igenis, elnök ur! — sebesen hajtottam. Messze, a határon kívül, hol még sem jartam, egy szép kápolna előtt meg kellett állnom. Az a nagyszonság kiszállott, s gyorsan ment be a kápolnába. — A kápolna pusztá helyen, pusztán állott magában; senki nem látszott körülte; semmi nesz benne. A mint az a nagyszonság egy lépésnyire volt küszöbétől, egyszerre mind a két szárnya az ajtónak felpattant. — Mintha a nap laknék ott, oly nagy fény és világosság öntötte meg szemét. Egy darabig nem láttam. Mikorra észre jöttem, oly szép éneklés és muzsika hang jött a kápolna felől, mintha ötven angyal énekel, ötven pedig muzsikált volna. — Soháig vártam. Vegye megkívántam a benézést. Az ajtó nem nyílt föl nekem. A kuleslyukon néztem be; és senkit sem láttam oda benn; de a gyönyörű hangokat folyvást hallottam. Alig léptem megint, hogy hajtsak előre. — Majd lepotyintam üléseseimből, ugy megijedtem. Tudom is én, mikor ült a kocsiba. Látna látna is, hogy leskelődtem. — Egy darabig megint sebesen hajtottam; gyönyörű szép helyek vannak ott. Egyszer az ut előfogyt; kérdeztem, hogy merre kell menni? Senki sem szolt, bátran néztem, és senki sem volt kocsiban. — Nézetem, kerestem mindenfelé; senkit nem találtam. Így forlaltam vissza, elnök ur, de a visszatérés két anyi időbe is került, mint a menés. — Jól van fiam!; el tudnál-e engem még egyszer odavinni? — El, igenis, elnök ur! — Kossuth elment feleségével; mindent ugy talált, a kápolna ajtaja föl nyílt előttük is. A szép kápolnában bájos hangok halat-

radjunk. Nem. Bizonyosan nem. A hatalmas Török, Angol, Franciaországok és Svázej lesznek azon erős karok, kik bennünket védeni fognak. Kévéssel ez előtt némelyek közülünk Mohamed hitére történt áttérésük és általában az itt uralkodó prozelitizmus miatt az angol parlament hangulata ügyünkre nézve nem volt kedvező, mi némely viddini személyre nézve kedvetlen következeseket is vonhat maga után. De egy levél tölem a nemes lord Palmerstonhoz és egy becsületes angolnak — Thomson — szakadatlan törekvése oda vitték a dolgot, hogy most az angol journalok a Theori, mint Wight pártit, egyetlen férfiként szólnak fel a végett, hogy boldogságunkat mozgásba hozzák. Ennél fogva Önöknek, Uraim! a legbiztosabb lelkiismerettel mondhatom, mikép Angol és Frankhon ügyünk mellett egyhangulag határozottan kijelentettek, hogy szeretett Hazánk szabadságát és függetlenségét, szent szövetségben a Portával, hatalmas karral kivívadják.

Ezen fontos események következtében elhatározá a magas porta a magyar emigrációt Viddinből Sumlába tenni át. Ott fogunk-e maradni, vagy nem? — azon tudósítások fogják eldönteni, miket Fuad Effendi hozand Petersburgból. Nézetem szerint Sumla, ha nem is legjobb, de legezészerőbb tartózkodási helye a magyar emigrációnak, mert az Oroszország és Ausztria ellen folytatandó harc szerencsés fordultulva könnyű lesz nekünk onnan Ruscsukba, onnan pedig a Dunán át Hazánkba, hol bennünket százezer baráti szív s ugyanannyi hatalmas kar óhajta vár, ismét bejutni, hogy ott feltérvő nyomorult maradványait egy vérszomjas — mely a rettenetes haragra gyult istenségnek igazságos bosszúállását azon gyalázatos tettekkel kíséri, miket elvakultságból egy szegény, fegyvertelen népen üz, a föld színéről kiirtsuk. Ha, mit nem vélnék, tartózkodásunk Sumlában nem lenne elég bátoraság, azon esetre a Dardanelláknál 14 angol hajó vár reánk, melyek a kormányoktól a magyar emigráció fölvetelére vannak oda utasítva, s csak néhány nap előtt érkezének oda. Ott az európai háboru kitöréséig baráti fogadtatást találunk, mit nekünk a nemes Britannia önként nyújt, melynek, hogy lord Palmerstonnal szóljak, rendjelei és keresztjei ugyan nincsenek, hogy — — — egy négyilkosnak, mint például egy Haynaunak mellét bizonyossá lön. Csak az időről van szó, mikor törjön ki, ezt is rövid időn tiszta hozza Fuad Effendi, mert ebben áll küldetése Petersburgba.

Még néhány szót, Uraim! Hogy minden rendtelenség, különben történhető kellemetlenség elkerültsék: kívánja a

magas porta, hogy az összes emigránsokból egy katonai testület alakuljon, melynek feje én lennék. (Eljen! Eljen!) Akarják ezt Önök, Uraim? (Egyhangulag: a k a r j u k!) Ugy, akarom én is, e mellett akarok egységet és rendet, mi nélkül testület fent nem állhat, mert csak akkor lehet hasznos egy ily test, ha annak minden tagja összhangzásban működik.

Testületünk katonai intézetet fog képezni, minek tökéletesítése az én feladatom leendő. A katonai gyakorlatokra, előadásokra lelkiismeretes gondom lesz. Utunk, hogy az oroszok részéről minden lehető erőszak kerültsék, szárazon fog történni, továbbá, hogy testiletem az uti költségekre nézve némi könnyítést nyerjen, az utas emigránsok száma a Beiráni basa által ajándékkal a magas Porta 24,000 piasztért küldött kezeimhez, a mit Önök közt tüsszt kiosztok.

Kossuth Lajos.
— A maglódi pap logikája. Az ottani luth. pap legközelebb föllepjen a szőszekre, többi közt ezeket mondá: Keresztén atyámfiai, eddig mindig Kossuth ellen beszéltem előttek; de most már másfél fordulván a körülmények, már most azt mondom, hogy Kossuth mellett tartások, mert ő is — lutheránus.

Ipar. Kereskedelem.
— Jelentés az atyai levél. Kedves fiam, Lőrincz! Te a táborban működöl, én itthon. Te nyíltan harcolsz hazánk boldogságáért, és szabadságáért; én titokban működöm hazánk ellen, a dynastia mellett. Te elleneinket ütögesz sebeket, én a hazán. A te vezéred Kossuth. Az enyim Windisch—Gräcz. Te minden napra 8 kr. pengőt húszsz. Én tíz forintot. Te becsületes ember vagy, én — a világ iteletem nyomán, gazember, és mégis kedves fiam, mily üdvös a divergentia. Ha a nemzet győz, mi csaknem bizonyos, megmentheted atyád életét, s vagyunkunk. Ha Windisch—Gräcz győz, én mentem meg vagyunkat és életedet. Kedves fiam, okosnak áll a világ.

„Esti lap.” 14. sz. Jókai Mór, szerk.

— A hunyadi huszárok ostort is hordának, öngombbal a végén. A szalvász kőrösnösen nem szereti ezt a nemét a fegyvernek. — Sakkerlot, káronkodik a német, jobbra papirozok neki s balra üt pofon.

Egy ördög anygali szava.
— Szózat a magyar hadsereghez.
Komárom, április 29. 1849.

Bajtársaim! Alig egy hónapja, hogy a Tisza megett állottunk, kétes pillanatokot vetve még kétesebb jövőnkre. — S ki hitte volna akkor, hogy egy hónap múlva már tullezünk a Dunán, szép hazánk nagybőrbreze felmentve egy esküszög rut dynastiának rabigája alá.

Legbátrabbjaink sem mertek volna bizony annyit reményleni; De a hazaszeretett szent ihlete áthatott benneteket és az ellenség milliárdnyi ármadáinak tekintete bátorágotokat növelé. — Ti győztek! győztek! hétszer egymásután és győzöttök kell ezental is. — Emlékezzetek róla: ha újra esatára keltek!

Tinettek jute a szerencse, e szép honnak életek feláldozásával megadni, e szép nem látszott körülte; semmi nesz benne. A mint az a nagyszonság egy lépésnyire volt küszöbétől, egyszerre mind a két szárnya az ajtónak felpattant. — Mintha a nap laknék ott, oly nagy fény és világosság öntötte meg szemét. Egy darabig nem láttam. Mikorra észre jöttem, oly szép éneklés és muzsika hang jött a kápolna felől, mintha ötven angyal énekel, ötven pedig muzsikált volna. — Soháig vártam. Vegye megkívántam a benézést. Az ajtó nem nyílt föl nekem. A kuleslyukon néztem be; és senkit sem láttam oda benn; de a gyönyörű hangokat folyvást hallottam. Alig léptem megint, hogy hajtsak előre. — Majd lepotyintam üléseseimből, ugy megijedtem. Tudom is én, mikor ült a kocsiba. Látna látna is, hogy leskelődtem. — Egy darabig megint sebesen hajtottam; gyönyörű szép helyek vannak ott. Egyszer az ut előfogyt; kérdeztem, hogy merre kell menni? Senki sem szolt, bátran néztem, és senki sem volt kocsiban. — Nézetem, kerestem mindenfelé; senkit nem találtam. Így forlaltam vissza, elnök ur, de a visszatérés két anyi időbe is került, mint a menés. — Jól van fiam!; el tudnál-e engem még egyszer odavinni? — El, igenis, elnök ur! — Kossuth elment feleségével; mindent ugy talált, a kápolna ajtaja föl nyílt előttük is. A szép kápolnában bájos hangok halat-

— A maglódi pap logikája. Az ottani luth. pap legközelebb föllepjen a szőszekre, többi közt ezeket mondá: Keresztén atyámfiai, eddig mindig Kossuth ellen beszéltem előttek; de most már másfél fordulván a körülmények, már most azt mondom, hogy Kossuth mellett tartások, mert ő is — lutheránus.

— A hunyadi huszárok ostort is hordának, öngombbal a végén. A szalvász kőrösnösen nem szereti ezt a nemét a fegyvernek. — Sakkerlot, káronkodik a német, jobbra papirozok neki s balra üt pofon.

Egy ördög anygali szava.
— Szózat a magyar hadsereghez.
Komárom, április 29. 1849.

Bajtársaim! Alig egy hónapja, hogy a Tisza megett állottunk, kétes pillanatokot vetve még kétesebb jövőnkre. — S ki hitte volna akkor, hogy egy hónap múlva már tullezünk a Dunán, szép hazánk nagybőrbreze felmentve egy esküszög rut dynastiának rabigája alá.

Legbátrabbjaink sem mertek volna bizony annyit reményleni; De a hazaszeretett szent ihlete áthatott benneteket és az ellenség milliárdnyi ármadáinak tekintete bátorágotokat növelé. — Ti győztek! győztek! hétszer egymásután és győzöttök kell ezental is. — Emlékezzetek róla: ha újra esatára keltek!

Tinettek jute a szerencse, e szép honnak életek feláldozásával megadni, e szép nem látszott körülte; semmi nesz benne. A mint az a nagyszonság egy lépésnyire volt küszöbétől, egyszerre mind a két szárnya az ajtónak felpattant. — Mintha a nap laknék ott, oly nagy fény és világosság öntötte meg szemét. Egy darabig nem láttam. Mikorra észre jöttem, oly szép éneklés és muzsika hang jött a kápolna felől, mintha ötven angyal énekel, ötven pedig muzsikált volna. — Soháig vártam. Vegye megkívántam a benézést. Az ajtó nem nyílt föl nekem. A kuleslyukon néztem be; és senkit sem láttam oda benn; de a gyönyörű hangokat folyvást hallottam. Alig léptem megint, hogy hajtsak előre. — Majd lepotyintam üléseseimből, ugy megijedtem. Tudom is én, mikor ült a kocsiba. Látna látna is, hogy leskelődtem. — Egy darabig megint sebesen hajtottam; gyönyörű szép helyek vannak ott. Egyszer az ut előfogyt; kérdeztem, hogy merre kell menni? Senki sem szolt, bátran néztem, és senki sem volt kocsiban. — Nézetem, kerestem mindenfelé; senkit nem találtam. Így forlaltam vissza, elnök ur, de a visszatérés két anyi időbe is került, mint a menés. — Jól van fiam!; el tudnál-e engem még egyszer odavinni? — El, igenis, elnök ur! — Kossuth elment feleségével; mindent ugy talált, a kápolna ajtaja föl nyílt előttük is. A szép kápolnában bájos hangok halat-

honnak ősi állását, nemzetiségét, szabadsága örök fenntétét, e legszebb, legszentebb feladatot. Emlékezzetek rá: ha újra esatára keltek!

Eldöntö volt minden esata, a melyet eddig vívtunk, még eldöntöb lesz valamennyit ezental vívandunk. Emlékezzetek rá: ha újra esatára keltek!

Sokan vannak köztünk, — kik már kivívottnak hiszik hazánk jövőjét, de ne aunitások magatokat, mert ezen harc nem Magyarország és Ausztria közti harc, egyedü ez európai harc leendő, — és természetadta legszentebb népjog harca a bitor zsarnokság ellen. — Gyozni fog a nép s gyozni kell mindenütt.

De ezen győzelemnek ti alig lehettek élvezői: ha bajnokai lenni híven akartok; és bajnokai csak akkor lehettek: ha martyrjai lenni ezen legszebb s legdicsöb győzelemnek elhatározott szándékotok. Emlékezzetek rá: ha újra esatára keltek!

S minthogy előlitem, miszerint köztetek alig van, ki egy gyáva életet jobban szeretne a dicső halálnal s ki velem egyformán nem érezne, hogy egy oly nemzetet, a melynek fiaai hasonlók a szolnoki, hatvani, bieskei, izsaszegi, váci, nagy-sarlói és komáromi hősökööz, rabba tenni többé nem szabad, meg a legborzasztóbb ágyútüzben is az jelszavam marad hozzátok: Előre bajtársaim, előre!

Emlékezzetek róla: ha újra esatára keltek! Gőrgye Arthur, m. k. altábornagy s hadügyminiszter.

Apróság. Párbeszéd a rendőri hivatalban. (Jólat 1848-ból.) Rendőrfőnök. Mit talált on annai a Jébeuszus? Fogalmazó. 500 pengő forintot, s egy komis minisztert. R. Miféle otromba kifejezés ez? A miniszter, ha pozitíoból van sem komis. F. Itt az 500 pengó, hát a minisztert lovákakaszszam? R. On scandalosus egy frater, — ki kell tisztítani a minisztert, s illendően a kasziba helyezni, jöhet idő, midőn a komis minisztereket is használhatjuk. — Szolnoknál az utó esata alkalmával egy vasas generalis a sárba szorítatván, érekeny hangokban olvadt fel: Pardon, generalis vagyok, megadom magamat. Epen azért vágiak le pimász, szől megvetveleg a huszá, mert te parancsolsz, ha te nem unoznál, nem komiszkolnál a német.

Bizonyos látszó oltárpör egyszerre állítatván akasztóá alá papájával, következő szavakkal kívánt lelkesedést önteni a szenevőbe. — ne féljen tisztelőseid, hiszen nek sokára azon új magyarorszá meggyünk, melyből én biztositott, ha a magyarok ellen fogyvert ragadunk. A pör nyugodtan halt meg, de a gaz papa eszméit nekül nyakraoloztatott fel.

Pest, május 27. 1848. Boecasson meg a haza, hogy most, midőn minden pillanata oly drága, oly fontos, magamra vonom figyelmet, úgy szolva nyakára toiom magamat. Igen rovid leszek, szokásom szerint, s ha nevezem egy eszme nem volna kövte, vagyis, ha nevezem egy eszméhez nem volna kövte, a közönségtől ezen egy két perczet nem merném elrabolni.

Tény, hogy még a márczius napokban is a magyar nemzet egyik kedvence voltam. — néhány lét, s ime egyike voltam a leggyönltebb embereknek. Minden elemző hazafüi köteletségének tartja egy-egy követ hajtani rám. Több uszagiap nem általa magát pellegérré tenni, hogy nevére rá szőztessek.

Nem szükség a világtörténetet átmagolnunk, hogy megtanuljuk, mi a népszereg? csapjuk fel akárhol e nagy könyvet, s egy lapjából is megtanulhatjuk. A népszereg a tarpeji szikla, melynek tetejére nem azért vit-

tak. Ragyogó oltár fölött mesteri kép függött, melynek szeméi és arca elűthün ragyogtak és mosolyogtak; ujján Kossuth gyűrűje csillámlott meg. Kossuth elmerengve állott meg a kép előtt; szünet után ennyit mondhatta feleségének: „ez azon nő.”

Az oltárkép Mariát, Magyarország védőjét ábrázolta. — Ez látogatta meg Kossuthot, ez köztöt vele frigyét, ez jegyezte őt el magának és e hazának.

A kocsis tovább is ment a felültekkel; látták a bajrideket végtelenségével, és visszartértek. — A kocsis tovább beszélte a dolgot; s néprávdorlás kezdődik a vidékre.

A környékbeli nép pusztá földnél, sivagt homoknál nem lát egyebet; a Debreczenben levő honatyák szilárdabbjai látják a kápolnát, hallják a hájéneket s virulóknak látásuk elötvök a tova táj; a kápolna csak Kossuthnak és családjának nyílik meg, — és a sulyos körbeli katonáknak.

A bajridek végtelenségébe még eddig csak Kossuth láthat be. — A faszék, melyen Kossuthnál a nő ült, az előtt nem volt ott, s most ott maradt. — Borostyán- és rózsafából van az készíte. — Kossuth jól végzett munkái után abban szokott megpihenni.

A faszék, melyen Kossuthnál a nő ült, az előtt nem volt ott, s most ott maradt. — Borostyán- és rózsafából van az készíte. — Kossuth jól végzett munkái után abban szokott megpihenni.

A faszék, melyen Kossuthnál a nő ült, az előtt nem volt ott, s most ott maradt. — Borostyán- és rózsafából van az készíte. — Kossuth jól végzett munkái után abban szokott megpihenni.

A faszék, melyen Kossuthnál a nő ült, az előtt nem volt ott, s most ott maradt. — Borostyán- és rózsafából van az készíte. — Kossuth jól végzett munkái után abban szokott megpihenni.

